

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 5 2019, nummers 126 – 153 dinsdag 5 februari 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Waterwet.....	10
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	12
Volksverzekeringen.....	13
Bestuursrecht overig	14
Inburgering.....	14
Subsidie	15
Wet arbeid vreemdelingen	15
Wet bescherming persoonsgegevens	16
Wet openbaarheid van bestuur	16
Wet op de rechtsbijstand	18
Vreemdelingenrecht.....	18
Asiel.....	18
Opvang	20
Richtlijnen en verordeningen	21
Vreemdelingenbewaring	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 126

MK ABRS, 30-01-2019, 201705745/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Awb 8:69a

Richtlijn 2008/68/EG betreffende het vervoer van gevaarlijke goederen over land (hierna: Richtlijn) 5 lid 1

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) 34

RELATIVITEITSVEREISTE. De artikelen 5, eerste lid, van de Richtlijn en 34 van het VWEU waar appellante i.c. een beroep op doet strekken kennelijk niet tot de bescherming van de fysieke veiligheid in de omgeving van het LPG-tankstation. Het beroep van [appellante] op deze artikelen kan gelet op het relativiteitsvereiste niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

Verwijzing naar de conclusie van staatsraad a-g van 22 december 2017

([ECLI:NL:RVS:2017:3557](#)).

Besluit waarbij het college een omgevingsvergunning heeft verleend voor het veranderen van de werking van een LPG-tankstation. (...)

De staatsraad advocaat-generaal heeft op 22 december 2017 geconcludeerd ([ECLI:NL:RVS:2017:3557](#)).

[appellante] betoogt dat de in de omgevingsvergunning opgenomen voorschriften over de hittewerende bekleding en de verbeterde vulslang in strijd zijn met artikel 5, eerste lid, van de Richtlijn, nu daarin is vastgelegd dat de lidstaten strengere voorschriften mogen stellen voor binnenlands vervoer van gevaarlijke goederen, tenzij het constructievoorschriften betreft. De hier aan de orde zijnde voorschriften zijn volgens [appellante] (verboden) constructievoorschriften als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Richtlijn.

[appellante] heeft ook aangevoerd dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 34 van het VWEU. (...)

Op grond van artikel 34 van het VWEU zijn kwantitatieve invoerbepalingen en alle maatregelen van gelijke werking tussen de lidstaten verboden. In artikel 36 van het VWEU is vastgelegd welke vereisten gelden voor een uitzondering op het verbod van artikel 34 van het VWEU. Daarnaast heeft het Hof van Justitie verschillende uitzonderingen op dit verbod erkend, voor zover dringende behoeften van algemeen belang dit noodzakelijk maken (zie het arrest van het Hof van Justitie van 20 februari 1979, C-120/78, Rewe-Zentral AG, "Cassis de Dijon", [ECLI:EU:C:1979:42](#), punt 8). (...)

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband bestaat tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de appellant.

De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het in artikel 5, eerste lid, van de Richtlijn opgenomen verbod niet strekt tot bescherming van het veiligheidsbelang van [appellante]. De Afdeling wijst er op dat de Richtlijn is vastgesteld op grondslag van artikel 71 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (thans artikel 91 van het VWEU). Blijkens onderdeel 22 van de considerans strekt de Richtlijn tot een uniforme toepassing van de geharmoniseerde veiligheidsregels in de lidstaten. De Afdeling sluit zich aan bij de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal waarin staat dat uit punt 5 van de considerans van de Richtlijn kan worden afgeleid dat de reden dat het lidstaten niet is toegestaan strengere constructievoorschriften te stellen is gelegen in "de behoorlijke werking van de interne vervoersmarkt" en dat de in de Richtlijn van toepassing verklaarde ADR (Europese Overeenkomst betreffende het internationale vervoer van gevaarlijke goederen over de weg) op het punt van veiligheid van het vervoer "uniforme regels" bevat. Het verbod op strengere constructievoorschriften in artikel 5, eerste lid, van de Richtlijn heeft tot doel een gelijke behandeling te waarborgen van vervoerders van gevaarlijke stoffen en daarmee het waarborgen van een behoorlijke werking van de interne vervoersmarkt. Artikel 5, eerste lid, van de Richtlijn, voor zover het de constructievoorschriften betreft, strekt daarom kennelijk niet tot de bescherming van de fysieke veiligheid in de omgeving van het LPG-tankstation, zijnde het belang van [appellante] als omwonende van het LPG-tankstation.

Wat betreft het relativiteitsvereiste in relatie tot artikel 34 van het VWEU overweegt de Afdeling dat de staatsraad-advocaat-generaal in zijn conclusie terecht heeft opgemerkt dat deze bepaling, in de context van de voorliggende zaak, alleen rechten toekent aan hen die door de strengere voorschriften - al dan niet in grensoverschrijdende situaties - in hun belang worden geraakt. Artikel 34 van het VWEU strekt derhalve in dit geval tot bescherming van het belang van vervoerders, althans partijen die belang hebben bij het vrij verkeer van goederen. Deze bepaling strekt kennelijk niet tot de bescherming van de fysieke veiligheid in de omgeving van het LPG-tankstation. Dit betekent dat het beroep van [appellante] op artikel 34 van het VWEU, gelet op het relativiteitsvereiste, niet kan leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. (...)

[ECLI:NL:RVS:2019:260](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

Zie in dit verband ook de [samenvatting](#) van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB2019, 134).

JnB2019, 127

Rechtbank Rotterdam, 30-01-2019, ROT 18/1495 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Albrandswaard.

Awb

MISBRUIK VAN RECHT. Uitspraak op verzet. WOB-verzoeken. Gelet op de hoeveelheid aanvragen en procedures van opposant en de eerder gegeven oordelen van de Afdeling en de rechtbank over het procedeedrag van

opposant is inmiddels het punt bereikt dat de rechtbank voorshands uitgaat van misbruik van recht door opposant, tenzij aanknopingspunten bestaan voor het tegendeel.

[ECLI:NL:RBROT:2019:593](https://ecli.nl/rbrot/2019/593)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 128

MK ABRS, 30-01-2019, 201801514/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Deventer, appelllant.

Awb 2:2, 8:90

VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. Immateriële schadevergoeding. I.c. is appelllant geweigerd als gemachtigde wegens misbruik van recht. Hoewel aannemelijk is dat [appelllant] als gevolg van de weigering als gemachtigde een zekere mate van ongemak heeft ondergaan, heeft hij met zijn betoog niet aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van dat besluit zodanig heeft geleden, dat sprake is van een aantasting van zijn eer of goede naam.

[ECLI:NL:RVS:2019:254](https://ecli.nl/rvs/2019/254)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet openbaarheid van bestuur" (JnB2019, 145).

JnB2019, 129

MK ABRS, 30-01-2018, 20170297/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing verzoek om nadeelcompensatie. Voor het toekennen van schadevergoeding in de vorm van nadeelcompensatie wegens een onherroepelijk besluit kan aanleiding bestaan indien sprake is van een situatie van onevenredige, buiten het normaal maatschappelijk risico vallende en op een beperkte groep burgers of instellingen drukkende schade, die het gevolg is van een op de behartiging van het openbaar belang gericht rechtmatig optreden van een bestuursorgaan. Daarvan is in dit geval geen sprake omdat het gaat om schade die [appellante] ondervindt als gevolg van handhaving wegens een door haar overtreden norm, namelijk het exploiteren van een viskiosk zonder dat zij daarvoor in het bezit was van een containervergunning. De schade die zij door het handhavend optreden hiertegen heeft ondervonden, kan daarom niet worden verhaald op de gemeente.

[ECLI:NL:RVS:2019:258](https://ecli.nl/rvs/2019/258)

JnB2019, 130

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-12-2018 (publ. 29-01-2019), BRE 17/426 AW

de staatssecretaris van Defensie, als rechtsopvolger van de minister van Defensie, verweerder.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. De maximale redelijke termijn bedraagt in beginsel twee jaar, waarbij het bestuursorgaan een beslistermijn van zes maanden heeft en de rechtbank aansluitend een termijn van anderhalf jaar om uitspraak in eerste aanleg te doen. In deze procedure is er sprake van rechtstreeks beroep en heeft er dus geen bezwaarprocedure plaatsgevonden. De vraag is dan of de redelijke termijn dan anderhalf of twee jaar bedraagt. De CRvB heeft in zijn uitspraak van 11 oktober 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3129](#)), anders dan zou kunnen worden afgeleid uit zijn uitspraak van 2 december 2013 ([ECLI:NL:CRVB:2013:2574](#)), geoordeeld dat bij de redelijke termijn van twee jaar voor de procedure als geheel niet van belang is dat sprake is van rechtstreeks beroep. Hierbij is aangesloten bij jurisprudentie van de ABRS [Red.: uitspraak van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2815](#)], waarin is overwogen dat de behandeling van een beroep twee jaar mag duren, ongeacht of er een bezwaarprocedure is gevoerd. De rechtbank zal daarom uitgaan van een redelijke termijn van twee jaar.

[ECLI:NL:RBZWB:2018:7023](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 131

ABRS, 30-01-2019, 201803044/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Asten.

bestemmingsplan "Buitengebied Asten 2016"

HANDHAVING. Preventieve dwangsom. Bootcampactiviteiten terecht niet aangemerkt als extensief recreatief medegebruik. Strijd met het bestemmingsplan.

Gelet op de omschrijving in het bestemmingsplan van het begrip extensief recreatief medegebruik, heeft het college de voorgenomen bootcampactiviteiten op het perceel terecht niet als extensief recreatief medegebruik aangemerkt. Uit de omschrijving volgt dat het bij extensief recreatief medegebruik gaat om vormen van openluchtrecreatie, waarbij de natuur- en landschapsbeleving voorop staat. Voor zover de bootcampactiviteiten zijn voorzien op het perceel is daarvan geen sprake. Daarbij acht de Afdeling doorslaggevend dat het in dit geval gaat om een afgescheiden stuk grasland dat door [appellant A] bedrijfsmatig zal worden geëxploiteerd voor het organiseren van bootcampactiviteiten en dat dit perceel hoofdzakelijk zal worden gebruikt voor een specifiek onderdeel van de bootcamptrainingen, te weten de oefeningen met behulp van meerdere materialen, zoals autobanden en touwen. Tijdens dit vaste onderdeel van de bootcamptrainingen zal het weiland aldus intensief worden gebruikt door een groep van

ongeveer 15 personen. [...] Nu de bootcampactiviteiten, voor zover die op het perceel zijn voorzien, een intensief gebruik van het perceel met zich brengen, is dit onderdeel van de bootcamptrainingen ongeacht de frequentie of lengte ervan niet onder het begrip extensief recreatief medegebruik te scharen en aldus in strijd met het bestemmingsplan. De [...] uitspraak van 11-07-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2260](#), werpt hierop geen ander licht. In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat een redelijke uitleg van het begrip "extensief recreatief medegebruik" zich niet verzet tegen het gebruik van het terrein voor sport en spel ten behoeve van de daar toegestane groepsaccommodatie. Gelet op de bedrijfsmatige exploitatie van het perceel en de specifieke activiteiten die op dit stukje weiland zijn voorzien, is onderhavige zaak niet vergelijkbaar met die in de genoemde uitspraak.

[ECLI:NL:RVS:2019:264](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 132

MK ABRS, 30-01-2019, 201802338/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
Besluit omgevingsrecht (Bor), bijlage II: 1 lid 1, 2, aanhef en onder 3°

WABO. Handhaving. Lasten onder dwangsom. Uit artikel 1 van het Bor volgt dat een hoofdgebouw, na uitbreiding ervan, per definitie gedeeltelijk (voor zover het de uitbreiding betreft) bestaat uit een bijbehorend bouwwerk.

In dit geval overschrijdt de totale oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken de toegestane oppervlakte op grond van artikel 2, aanhef en onder 3°, van bijlage II van het Bor.

[...] Last 7 heeft betrekking op een luifel met een serre, die [appellant] aan zijn woning heeft gebouwd. Last 8 ziet op een losstaande garage.

[...] De luifel en de garage zijn bijbehorende bouwwerken.

[...] Wat de totale oppervlakte aan bijbehorende bouwwerken betreft, overweegt de Afdeling het volgende.

De woning van [appellant] bestaat uit twee delen: een voormalige arbeiderswoning en een daarbij gebouwd nieuwbouwgedeelte uit 1968 [...]. [appellant] gaat ervan uit dat het geheel van deze arbeiderswoning en het nieuwbouwgedeelte dient te worden aangemerkt als één hoofdgebouw zonder bijbehorende bouwwerken.

Dit is niet juist. Een uitbreiding van een hoofdgebouw is in artikel 1 van het Bor immers aangemerkt als een bijbehorend bouwwerk. Uit deze bepaling volgt dat een hoofdgebouw, na uitbreiding ervan, per definitie gedeeltelijk (voor zover het de uitbreiding betreft) bestaat uit een bijbehorend bouwwerk. Het nieuwbouwgedeelte is een uitbreiding van het al aanwezige hoofdgebouw - de arbeiderswoning - en moet daarom

voor de toepassing van het Bor geheel worden aangemerkt als een bijbehorend bouwwerk.

De oppervlakte van het nieuwbouwgedeelte is op zichzelf beschouwd, los van de luifel, al groter dan 150 m². Daarmee is de toegestane oppervlakte aan zonder vergunning te bouwen bijbehorende bouwwerken op grond van artikel 2, aanhef en onder 3°, van bijlage II van het Bor per definitie overschreden: deze oppervlakte is immers maximaal 150 m². [...]

Ten overvloede merkt de Afdeling op dat de luifel en de garage hoe dan ook niet vergunningvrij gebouwd kunnen worden, ook indien uitgegaan zou worden van de berekening van het college, dat abusievelijk een gedeelte van het nieuwbouwgedeelte aanmerkt als hoofdgebouw en de rest van de bebouwing als bijbehorend bouwwerk, of van de berekening van [appellant] zelf die meent dat er, afgezien van de luifel en de garage, geen bijbehorende bouwwerken zijn. De gezamenlijke oppervlakte van de luifel en de garage bedraagt immers ook al meer dan 150 m².

De rechtbank heeft dan ook terecht - zij het op andere gronden - geoordeeld dat voor de bouw van de serre met luifel en de losstaande garage een omgevingsvergunning, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a van de Wabo, was vereist. Nu [appellant] geen omgevingsvergunning heeft voor de bouw van de luifel en de garage, heeft hij een overtreding begaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:238](#)

JnB2018, 133

MK ABRS, 30-01-2019, 201709428/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrechtse Heuvelrug.

bestemmingsplannen "Manger Cats 2009" en "Manger Cats 2009, herziening 2011"

WABO. Omgevingsvergunning. Aanleggen. Uit de planregels volgt dat een omgevingsvergunning voor de activiteit aanleggen verplicht is voor het verwijderen van houtopstanden op gronden met de aanduiding "bos". De vraag of de bomen zijn gelegen op gronden met de aanduiding "bos", dient te worden beantwoord aan de hand van de locatie van de stammen. De Afdeling stelt vast dat de stammen van de twee beuken niet stonden op gronden met de aanduiding "bos". Er is alleen al daarom geen omgevingsvergunning voor de activiteit aanleggen vereist.

[ECLI:NL:RVS:2019:235](#)

JnB2019, 134

MK ABRS, 30-01-2019, 201705745/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Purmerend.

Richtlijn 2008/68/EG betreffende het vervoer van gevaarlijke goederen over land (hierna: Richtlijn) 5 lid 1

Richtlijn 2012/18/EU betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken 13, onder 2, onder a

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) 34

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.7 lid 1, 2.31 lid 2 onder b, 2.33 lid 1 onder d

Besluit externe veiligheid inrichtingen 1 aanhef en onder o, 2, 4 lid 1 en 3, 5 lid 1, 6 lid 1, 8 lid 1

Regeling externe veiligheid inrichtingen 2 lid 1 onder a

WABO-milieu. Omgevingsvergunning voor LPG-tankstation.

Verwijzingsuitspraak. De Afdeling vraagt het Hof van Justitie of artikel 5, eerste lid, van Richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat het zich verzet tegen een vergunningvoorschrift, opgenomen in de vergunning voor het LPG-tankstation, waarbij is bepaald dat het desbetreffende individuele LPG-tankstation uitsluitend mag worden bevoorrad met LPG-tankwagens met een hittewerende bekleding terwijl deze verplichting niet rechtstreeks aan een of meer exploitanten van LPG-tankwagens wordt opgelegd. Indien het antwoord op deze vraag bevestigend is, stelt de Afdeling tevens de vraag of het nationaalrechtelijke uitgangspunt dat een in rechte onaantastbaar geworden vergunningvoorschrift in beginsel handhaafbaar is, tenzij evident is dat het vergunningvoorschrift niet gesteld had mogen worden wegens strijd met hoger recht, in overeenstemming is met het Unierecht. Is hierbij van belang of het handhavingsbesluit een reparatoire sanctie (remedy) dan wel een bestraffende sanctie (criminal charge) is?

[ECLI:NL:RVS:2019:260](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2019, 126).

JnB2019, 135

MK Rechtbank Gelderland, 17-01-2019 (publ. 30-01-2019), AWB 17/1546 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Barneveld, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder i, 2.17

Besluit omgevingsrecht 2.2a lid 1 onder e, 5.13b lid 1

Wet milieubeheer 7.17 lid 1

WABO-milieu. Wijzigen omgevingsvergunning milieu voor pluimveehouderij. I.c. bestaat er geen aanleiding voor het opstellen van een milieueffectrapport (hierna: m.e.r.). Verweerder heeft, gelet op de definitie van het begrip project in het kader van de m.e.r. en de mogelijkheden om milieueffecten te meten, de milieueffecten vanuit de stal als uitgangspunt mogen nemen. Deze effecten zijn op de omliggende woningen beperkt. Zowel wat betreft geur als wat betreft fijnstof blijven de hoeveelheden ruim binnen de toepasselijke normen. Omdat deze zo ruim binnen de normen blijven, heeft verweerder de omstandigheid dat de milieugevolgen van het verblijf van de kippen in de uitloop niet zijn berekend, niet doorslaggevend hoeven te achten om een m.e.r. te eisen.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:156](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Amsterdam, 08-01-2019 (publ. 29-01-2019), AMS 18/4971 ([ECLI:NL:RBAMS:2019:315](#));
- MK Rechtbank Amsterdam, 08-01-2019 (publ. 29-01-2019), AMS 18/4993 ([ECLI:NL:RBAMS:2019:316](#));
- MK Rechtbank Amsterdam, 08-01-2019 (publ. 29-01-2019), AMS 18/4960 ([ECLI:NL:RBAMS:2019:318](#));
- MK Rechtbank Amsterdam, 08-01-2019 (publ. 29-01-2019), AMS 18/4962 ([ECLI:NL:RBAMS:2019:319](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 136

MK CRvB, 16-01-2019 (publ. 28-01-2019), 17/7986 AW

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie.

Bard 121 lid 1 aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS ONBEKWAAMHEID OF ONGESCHIKTHEID VOOR ZIJN AMBT, ANDERS DAN OP GROND VAN ZIELS- OF LICHAAMSGEBREKEN. VERSCHIL AFDOENING GEDRAGINGEN TUSSEN MILITAIREN EN BURGERAMBTENAREN. De Raad is van oordeel dat - ofschoon het kennelijk wel de intentie van de staatssecretaris was om zo min mogelijk verschil te laten ontstaan tussen de afdoening ten aanzien van militairen en burgerambtenaren - de staatssecretaris te weinig consistent is geweest in de uitvoering van deze intentie. Met name is de staatssecretaris tekortgeschoten in het onderzoek naar de mogelijkheid om appellant op een andere functie te plaatsen. Nu de ongeschiktheid van appellant berust op gedragingen die vergelijkbaar zijn met de gedragingen van de militaire collega's, had het in dit geval, met het oog op het belang van een consistente bejegening van betrokkenen, in de rede gelegen dat de staatssecretaris samen met appellant actief gekeken had naar de mogelijkheden om hem te herplaatsen. Dit klemt te meer nu het volgens de staatssecretaris niet illusoir was dat er een geschikte functie voor appellant te vinden was.

[ECLI:NL:CRVB:2019:201](#)

JnB2019, 137

MK Rechtbank Overijssel, 30-01-2019, AWB 18/472

staatssecretaris van Financiën, verweerder.

ARAR 50, 80, 81, 92 lid 1

AMBTENARENRECHT. HOGE GRAAD VAN ZORGVULDIGHEID. ONJUISTE AANGIFTEN INKOMENSHEFFING/PREMIE VOLKSVERZEKERINGEN (IH) DOOR

ECHTGENOOT. De opgelegde disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag van medewerkster Belastingdienst is niet onevenredig aan de aard en de ernst van het geconstateerde plichtsverzuim.

Rechtbank: Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder herhaald dat eiseres niet heeft voldaan aan de verhoogde graad van zorgvuldigheid. In de eerste plaats blijkt dit volgens verweerder uit het feit dat eiseres zelf heeft verklaard dat zij de afhandeling van haar financiële (en fiscale) zaken (volledig) overlaat aan haar echtgenoot en nooit de behoefte heeft gevoeld om de aangiften te controleren. Deze handelwijze acht verweerder in strijd met de van haar te verwachten hoge graad van zorgvuldigheid. De rechtbank volgt verweerder hierin.

Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting is de rechtbank gebleken dat eiseres bekend was met en betrokken bij het afsluiten van de hypothecaire geldlening en de besteding van het grootste deel van die lening aan een ander doel dan de eigen woning, in casu een aandelenportefeuille. Ook de rechtbank is van oordeel dat het hierbij zowel wat betreft (de hoogte van) het bedrag als de vorm (vanaf 2008 in de vorm van een aandelen-portefeuille op een van de Kanaaleilanden) niet gaat om een alledaagse financiële (en fiscale) transactie. Ook de rechtbank is van oordeel dat de gewijzigde financiële situatie voor eiseres in 2004 dan wel 2008 aanleiding had moeten zijn om er bij haar echtgenoot op aan te dringen de (mogelijke) fiscale gevolgen daarvan en de juistheid van de fiscale aangiften te onderzoeken, bijvoorbeeld door een belastingadviseur in te schakelen of de belastingtelefoon te bellen. De rechtbank stelt vast dat eiseres zich in het geheel niet met de aangiften heeft bemoeid, hetgeen haar kan worden verweten. Eiseres kon er niet mee volstaan de afhandeling van de belastingaangiften over te laten aan haar echtgenoot.

De rechtbank is van oordeel dat de situatie van eiseres, onder meer vanwege voornoemde niet-alledaagse financiële (en fiscale) transacties met betrekking tot de aandelenportefeuille, niet te vergelijken valt met die van andere medewerkers van de Belastingdienst die aangegeven hebben te vrezen voor eveneens een disciplinaire maatregel bij een geconstateerde fout in de aangifte. Verder dient naar het oordeel van de rechtbank niet uit het oog te worden verloren dat het gaat om een onjuiste aangifte over een reeks van jaren. Er zijn in totaal elf foute aangiften gedaan. Voorts acht de rechtbank het van belang dat algemeen bekend mag worden verondersteld dat alleen de rente voor het gedeelte van de lening dat betrekking heeft op de eigen woningschuld, fiscaal aftrekbaar is en dat dit niet geldt voor de rente voor het gedeelte van de lening dat gebruikt wordt voor consumptief krediet. In dit verband merkt de rechtbank op dat eiseres niet heeft bestreden dat in de verkoopprospectus uit 2007 nadrukkelijk is opgenomen dat de hypotheekrente niet aftrekbaar is indien wordt geïnvesteerd met de overwaarde van de woning. Ter zitting is de rechtbank gebleken dat eiseres bekend was met en betrokken bij het afsluiten van de hypothecaire geldlening in 2004 en het omzetten hiervan in 2008. Gezien al het vorenstaande kan dan ook niet worden geoordeeld dat sprake is geweest van een "foutje" zoals eiseres meerdere keren heeft gesteld.

In het verweerschrift heeft verweerder (...) met betrekking tot de zogenaamde ambtenarenposten aangegeven dat niet alle aangiften worden gecontroleerd en dat het

op de weg van eiseres lag om de juistheid van de aangiften en de hierin aangebrachte wijzigingen te controleren. In dit verband merkt de rechtbank nogmaals op dat van eiseres geen fiscale kennis wordt verlangd maar wel de genoemde hoge graad van zorgvuldigheid, zodat van eiseres mocht worden verlangd dat zij zich bijvoorbeeld over de aangiften had laten informeren. (...)

Op grond van al het vorenstaande is de rechtbank tot het oordeel gekomen dat de opgelegde disciplinaire straf niet onevenredig is aan de aard en de ernst van het geconstateerde plichtsverzuim.

Daarbij heeft de rechtbank de inhoud van het door eiseres ter zitting voorgelezen "Mijn verhaal" beslist niet uit het oog verloren. De rechtbank benadrukt echter dat in deze procedure de vraag centraal stond of eiseres heeft voldaan aan de vereiste hoge graad van zorgvuldigheid, welke vraag de rechtbank gelet op alle feiten en omstandigheden ontkennend heeft moeten beantwoorden.

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2019:316](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2019, 138

MK CRvB, 24-01-2019, 17/4132 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 3 lid 1

WERKLOOSHEID. GEZAGSVERHOUDING. WERKZAAMHEDEN ALS ZORGVERLENER VOOR MOEDER. I.c. was tussen appellante en haar moeder sprake van een gezagsverhouding. Dit betekent dat appellante haar werk als zorgverlener voor haar moeder in een privaatrechtelijke dienstbetrekking heeft verricht en als werknemer in de zin van artikel 3, eerste lid, van de WW, diende te worden aangemerkt.

Appellante heeft van 1 september 2014 tot en met 9 maart 2015 als zorgverlener werkzaamheden voor haar moeder, [naam moeder], verricht. Deze werkzaamheden zijn gestopt vanwege het overlijden van haar moeder op [datum] 2015. (...) Het Uvw heeft de aanvraag om een uitkering op grond van de WW bij besluit van 15 juli 2015 afgewezen, omdat appellante in de 36 weken voordat zij werkloos werd in minder dan 26 weken als werknemer heeft gewerkt. Er is volgens het Uvw niet voldaan aan de referte-eis.

Raad: Niet in geschil is dat aan de elementen van de verplichting tot het persoonlijk verrichten van arbeid en de verplichting tot het betalen van loon is voldaan. In geschil is uitsluitend de vraag of sprake was van een gezagsverhouding tussen appellante en haar moeder. (...)

Uit de toelichting van appellante ter zitting is aannemelijk geworden dat de moeder van appellante als werkgever aanwijzingen gaf aan appellante met betrekking tot de momenten waarop zij verzorgd wilde worden en de wijze waarop dit moest worden gedaan. Ook besprak de moeder van appellante met haar hoe het dagprogramma eruit

moest zien. Tot op het laatst was zij goed in staat haar wensen kenbaar te maken en aanwijzingen met betrekking tot de verzorging te geven. Appellante deed vervolgens haar werkzaamheden conform de aanwijzingen en instructies van haar moeder. Het werk werd van maandag tot en met vrijdag gedurende acht uur per dag verricht en in voorkomende gevallen ook enkele uren in de avond of in het weekend. De uren werden door appellante geregistreerd en haar moeder tekende de uren af. Indien de opgave van de gewerkte uren niet klopte, werd dit door haar moeder gecorrigeerd. Dat gold ook voor de rapportages van appellante aan de oncoloog en de aantekeningen in de zorgmap van de thuiszorg, die appellante besprak met haar moeder. Het verlenen van zorg is het beroep van appellante en zij heeft voor en na de periode waarin zij haar moeder heeft verzorgd dit beroep via verschillende opdrachtgevers uitgeoefend. Gelet op wat is gebleken over de omstandigheden waaronder zij zorg aan haar moeder heeft verleend, is de conclusie dat er voor appellante geen verschil was tussen de zorg voor haar moeder en de zorg die zij in het verleden aan andere cliënten heeft verleend en zij in de periode dat zij voor haar moeder zorgde werkzaam was onder omstandigheden waaronder een vergelijkbare buitenstaander werkzaam zou zijn geweest. Op grond van het vorenstaande wordt geoordeeld dat tussen appellante en haar moeder sprake was van een gezagsverhouding. Dit betekent dat appellante haar werk als zorgverlener voor haar moeder in een privaatrechtelijke dienstbetrekking heeft verricht en als werknemer in de zin van artikel 3, eerste lid, van de WW, diende te worden aangemerkt.

Het hoger beroep slaagt.

[ECLI:NL:CRVB:2019:252](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 139

HvJEU, 24-01-2019, C-477/17

Holiday on Ice Services BV.

Verordening (EU) nr. 1231/2010 1d

Verordening (EU) nr. 987/2009 19 lid 2

PREJUDICIËLE BESLISSING. WEIGERING AFGIFTE A1-VERKLARING. Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht: Artikel 1 van verordening (EU) nr. 1231/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot uitbreiding van verordening (EG) nr. 883/2004 en verordening (EG) nr. 987/2009 tot onderdanen van derde landen die enkel door hun nationaliteit nog niet onder deze verordeningen vallen, moet aldus worden uitgelegd dat onderdanen van derde landen als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, die in dienst van een in een lidstaat gevestigde werkgever tijdelijk in verschillende lidstaten verblijven en werken, zich op de coördinatieregels die zijn vervat in verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels en verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees

Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 883/2004, kunnen beroepen voor de vaststelling van de op hen toepasselijke socialezekerheidswetgeving, aangezien zij zich legaal ophouden en legaal werken op het grondgebied van de lidstaten.
[ECLI:EU:C:2019:60](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2019/60)

JnB2019, 140

CRvB, 08-01-2019 (publ. 28-01-2019), 17/3597 AOW-PV

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 1 lid 3 aanhef en onder a

AOW. GEHUWDE. Gelet op artikel 1, derde lid, aanhef en onder a, van de AOW heeft de SvB appellant terecht als gehuwde aangemerkt. De omstandigheid dat het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam een uitkering op grond van de IOAW aan appellant had toegekend naar de norm voor een alleenstaande, en daarbij geen gezamenlijke huishouding tussen appellant en zijn ex-echtgenote had aangenomen, maakt niet dat de SvB gehouden was ook geen gezamenlijke huishouding aan te nemen. Dit is reeds niet het geval omdat de IOAW en de AOW verschillende wetten zijn en het besluit met betrekking tot het recht op AOW-pensioen dient te worden genomen met inachtneming van de bepalingen uit de AOW en niet met de bepalingen uit de IOAW.

[ECLI:NL:CRVB:2019:207](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/NL/CRVB/2019/207)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Inburgering

JnB2019, 141

MK ABRS, 16-01-2019, 201802791/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet inburgering 7 lid 1

Awb 5:46 lid 2

INBURGERING. Gelet op het voorgaande heeft [appellant] aannemelijk gemaakt alles eraan gedaan te hebben om tijdig te beginnen met zijn inburgeringscursus. Als gevolg van de in 2014 opgelopen vertraging, die niet aan hem is toe te rekenen, heeft hij feitelijk ruim twee jaar de tijd gehad om aan zijn inburgeringsplicht te voldoen, terwijl een inburgeringsplichtige ingevolge artikel 7b, eerste lid, van de Wi hiervoor drie jaar de tijd zou moeten krijgen. Gelet hierop valt het [appellant] niet te verwijten dat hij niet vóór 2 oktober 2016 aan zijn inburgeringsplicht heeft voldaan. Daar komt bij dat [appellant] op 9 mei 2017, dus binnen drie jaar na de start van zijn inburgeringscursus bij D&B, het inburgeringsexamen heeft gehaald. Gelet op dit

samenstel van feiten en omstandigheden heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister in dit geval had moeten afzien van boeteoplegging.

[ECLI:NL:RVS:2019:119](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2019, 142

MK ABRS, 30-01-2019, 201806777/1/A2

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Verordening (EU) nr. 640/2014 van de Commissie van 11 maart 2014 tot aanvulling van Verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft het geïntegreerd beheers- en controlesysteem en de voorwaarden voor weigering of intrekking van betalingen en voor administratieve sancties in het kader van rechtstreekse betalingen, plattelandsontwikkelingsbijstand en de randvoorwaarden (Pb L 181/72) 38, 39, 40

SUBSIDIE. Korting van 20% op de subsidie agrarisch natuur- en landschapsbeheer. Nalatigheid of opzettelijke niet-naleving. In dit geval is sprake van een opzettelijke niet-naleving. Er is sprake van langdurig bestendig beleid om dierlijke mest emissiearm aan te wenden en de maatschap wordt als ondernemer geacht op de hoogte te zijn van de voor haar bedrijf relevante regelgeving. Door haar handelwijze, waarbij zij zich vooraf niet goed op de hoogte heeft gesteld van de geldende regelgeving, heeft de maatschap, anders dan zij meent, wel degelijk de mogelijkheid aanvaard dat overtredingen plaatsvonden. Verwijzing naar CBB van 07-04-2017 ([ECLI:NL:CBB:2017:122](#)) en arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 27-2-2014, [ECLI:EU:C:2014:98](#). Het college heeft de hoogte van de randvoorwaardenkorting terecht vastgesteld op 20% van de subsidie agrarisch natuur- en landschapsbeheer die de maatschap heeft aangevraagd in 2016.

[ECLI:NL:RVS:2019:243](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2019, 143

MK ABRS, 30-01-2019, 201804035/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 1, 2 lid 1

Besluit uitvoering Wav (BuWav) 1 lid 1 aanhef en onder a sub 1, sub 2, sub 10

WAV. Boete. Bij de beoordeling of de door [vreemdeling 1] verrichte werkzaamheden onder de in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, sub 1, van het BuWav genoemde vrijstellingen vallen, is niet de functieomschrijving zoals

die in de arbeidsovereenkomsten staat vermeld doorslaggevend, maar gaat het om de feitelijk verrichte werkzaamheden.

[ECLI:NL:RVS:2019:271](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2019, 144

MK ABRS, 30-01-2019, 201802979/1/A3

heffingsambtenaar van het belastingcentrum Tribuut (de heffingsambtenaar).

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, 35

Wet waardering onroerende zaken (Wet WOZ) 1, 40

Gemeentewet 231, 232

Gemeenschappelijke Regeling Tribuut belastingsamenwerking (Gemeenschappelijke Regeling)

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Verzoek om alle gegevens die over woning appellant ter uitvoering van de Wet WOZ over het jaar 2016 zijn geregistreerd. [appellant] heeft [...] verzocht om de aan de WOZ-waarde ten grondslag liggende gegevens, zoals adres, buurt, wijk, type woning, marktsegment, waardeverloop, [...] en eventuele waarde drukkende factoren, zoals beperkingen uit het bestemmingsplan, aanwezigheid van asbest, parkeeroverlast of overlast van nabije grootschalige evenementen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat deze aan de WOZ-waarde ten grondslag liggende gegevens met betrekking tot [appellant]s woning geen persoonsgegevens zijn. Dergelijke gegevens zijn waardegegevens. De heffingsambtenaar was niet gehouden die gegevens aan [appellant] mee te delen of te verstrekken op grond van artikel 35 van de Wbp.

[ECLI:NL:RVS:2019:247](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 145

MK ABRS, 30-01-2018, 201801514/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Deventer.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 2:2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp)

WOB. Rechtbank heeft besluit weigering gemachtigde terecht vernietigd.

Verwijzing naar ABRS 09-05-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1587](#). Het college heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de gestelde omstandigheden die tot ernstige bezwaren hebben geleid aannemelijk zijn gemaakt. De gestelde feiten

en aangehaalde uitspraken zien op de handelwijze van [appellant] in procedures die zien op Wob-verzoeken. Uit deze feiten en uitspraken volgt niet zonder meer dat [appellant] ook in het kader van Wbp-verzoeken een zelfde handelwijze volgt. In de uitspraak van 23 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:181](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat de in die zaak gevolgde handelwijze van [appellant] in een procedure over een vergelijkbaar Wbp-verzoek bij een ander college niet was aan te merken als misbruik van recht. Wijst het verzoek om schadevergoeding af.

[ECLI:NL:RVS:2019:254](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Schadevergoeding" (JnB2019, 128).

JnB2019, 146

MK ABRS, 30-01-2019, 201707831/1/A3

staatssecretaris van Economische Zaken, thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Verdrag van Århus 2, 4

Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) 4

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 101

Verordening 1107/2009 63, 67, 75

Verordening 1185/2009 3

Verordening 223/2009 20

Richtlijn 2003/4 2, 3, 4

Wet milieubeheer 1.1, 19.1a

Mededingingswet 6

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 10

Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden (Wgb) 3, 4,

WOB. Verzoek om openbaarmaking van documenten over bestrijdingsmiddelen in Nederland.

***In artikel 63 van Verordening 1107/2009 is geen uitputtende openbaarmakingsregeling vervat die derogeert aan de Wob.**

***De Wob is bedoeld om overheidshandelen controleerbaar te maken. Zo kan uit de openbaarmaking van documenten naar aanleiding van een Wob-verzoek blijken dat het desbetreffende bestuursorgaan deze gegevens ten onrechte verwerkt omdat hij daartoe niet bevoegd is. Dat maakt echter niet dat dat bestuursorgaan niet bevoegd was op het Wob-verzoek te besluiten.**

***Afzetgegevens in de documenten 5 en 6 zijn emissiegegevens. Bij informatie over emissies in het milieu gaat het niet alleen om daadwerkelijke emissies, maar ook om voorzienbare emissies.**

***Geen verplichting om meer gegevens te vergaren en geen sprake van mededingingsbeperkend handelen.**

[ECLI:NL:RVS:2019:225](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2019, 147

MK ABRS, 30-01-2019, 201800311/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet op de rechtsbijstand 12

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria 8

RECHTSBIJSTAND. Door de invoering van het High Trust-programma van de raad is het kantoor van de toegevoegde advocaat belanghebbende bij een besluit tot intrekking van de aan de bij dat kantoor werkzame advocaat verleende vergoeding. De kantoorgenoten van de toegevoegde advocaat kunnen evenwel niet als belanghebbenden in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt. De (financiële) gevolgen die de kantoorgenoten van het besluit tot intrekking van de aan de toegevoegde advocaat verleende vergoeding ondervinden vloeien voort uit de contractuele relatie die de kantoorgenoten met het kantoor dan wel de toegevoegde advocaat hebben. Zij worden door het besluit tot intrekking van de vergoeding dus niet rechtstreeks in hun belangen geraakt.

[ECLI:NL:RVS:2019:200](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 148

MK ABRS, 30-01-2019, 201806203/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Protocol (Nr. 24) inzake asiel voor onderdanen van lidstaten van de Europese Unie, bij het VWEU

Verdrag betreffende de Europese Unie 7 lid 1

ASIEL. De staatssecretaris kon de asielaanvraag van de vreemdeling na aanvang van de artikel 7-procedure niet-ontvankelijk verklaren onder verwijzing naar het Protocol.

Uit het Protocol volgt dat een lidstaat een asielaanvraag van een burger van de Unie uitsluitend inhoudelijk kan behandelen indien een van de daarin genoemde gevallen zich voordoet. Deze bevoegdheid geeft lidstaten de ruimte een asielaanvraag ook na aanvang van een artikel 7-procedure niet-ontvankelijk te verklaren. De staatssecretaris heeft daarbij een zekere beoordelingsruimte. De rechter is bij een beroep op het Protocol gehouden te toetsen of de staatssecretaris niet buiten deze beoordelingsruimte is

getreden. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat het Protocol de staatssecretaris niet de ruimte biedt om de aanvraag van de vreemdeling na aanvang van de artikel 7-procedure niet-ontvankelijk te verklaren.[...]

Het arrest van het Hof [van 25 juli 2018, LM, [ECLI:EU:C:2018:586](#)] is naar het oordeel van de Afdeling ook van belang voor asielzaken voor zover het daar ook gaat om een gestelde schending van een grondrecht in een andere lidstaat. Meer toegespitst op de voorliggende zaak betreft het hier de invloed van de artikel 7-procedure op het interstatelijk vertrouwensbeginsel (zie ook de punten 35 en 36 van het arrest). Dat beginsel ligt ten grondslag aan het Protocol. De Afdeling leidt uit het arrest af dat het starten van een artikel 7-procedure alleen in uitzonderlijke gevallen aanleiding kan geven om af te wijken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De staatssecretaris heeft hierover in beroep een gemotiveerd standpunt ingenomen. De Afdeling zal dit standpunt daarom nu toetsen.

De vreemdeling heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij vreest voor mishandeling door de politie en criminelen waartegen de Poolse autoriteiten hem niet kunnen beschermen. Hij heeft daarbij gewezen op de gestarte artikel 7-procedure. Die procedure ziet echter op zorgen omtrent ontwikkelingen die de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen kunnen schaden, niet op de mogelijkheid voor burgers om zich ter bescherming tot de Poolse autoriteiten te wenden. De staatssecretaris heeft terecht gewezen op het US Department of State Country Report 2017 waaruit volgt dat de Poolse autoriteiten mensenrechtenschendingen bestrijden en ook tegen corruptie actief optreden. Hoewel de vreemdeling in zijn schriftelijke uiteenzetting terecht opmerkt dat dit rapport ziet op de periode van 2015 tot en met 2016, heeft de staatssecretaris terecht gesteld dat hij daarmee niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Poolse autoriteiten inmiddels niet meer optreden tegen corruptie onder de overheid en tegen mensenrechtenschendingen. Gelet op het voorgaande is de staatssecretaris terecht in het geval van de vreemdeling ten aanzien van Polen uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Niet ten onrechte heeft hij derhalve, gelet op het Protocol, het asielrelaas van de vreemdeling niet inhoudelijk beoordeeld.

[ECLI:NL:RVS:2019:282](#)

JnB2019, 149

MK ABRS, 31-01-2019, 201806873/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Uit het aangehaalde arrest van het Europees Hof van de Rechten voor de Mens van 26 januari 2017, nr. 1677/14, X. tegen Zwitserland

[\[ECLI:CE:ECHR:2017:0126JUD001674414\]](#), valt, anders dan waarvan de

rechtbank kennelijk uitgaat, niet af te leiden dat aan een tijdsverloop tussen de laatst geloofwaardig geachte daden van vervolging of blootstelling aan ernstige schade en het vertrek uit het land van herkomst, geen betekenis toekomt bij de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade.

[ECLI:NL:RVS:2019:291](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2019, 150

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 25-01-2019 (publ. 31-01-2019), AWB 18/2967

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3, 8

OPVANG. Onder bijzondere omstandigheden zal verweerder voorafgaand aan een aanbod van onderdak in de VBL door een medisch deskundige onderzoek moeten laten doen, wat er eventueel toe kan leiden dat verweerder de vreemdeling een aanbod van onderdak elders zal moeten doen.

De rechtbank stelt vast dat partijen het erover eens lijken te zijn dat zich bijzondere omstandigheden kunnen voordoen waarin de VBL geen adequate vorm van onderdak vormt. Ook de rechtbank komt tot dit oordeel. De rechtbank volgt verweerder in diens standpunt dat verweerder niet over de deskundigheid beschikt om te beoordelen of de VBL voor de vreemdeling een adequate vorm van onderdak vormt, en zo nee, welke vorm van onderdak dan wel adequaat is. Naar het oordeel van de rechtbank zal een medisch deskundige moeten beoordelen of voor de vreemdeling – ter vermijding van een situatie die strijdig is met artikel 3 dan wel artikel 8 van het EVRM – medische zorg, anders dan door de huisartsenpost in de VBL geboden zorg, noodzakelijk is en of die geboden kan worden in de VBL, eventueel door het aanbieden van speciale voorzieningen, dan wel elders, zoals in een psychiatrische instelling of een beschermd wonen-setting. Het zal van de omstandigheden van het geval afhangen of een huisarts voldoende deskundig is dan wel dat meer specifieke deskundigheid is vereist. Wel is het naar het oordeel van de rechtbank verweerders verantwoordelijkheid ervoor zorg te dragen dát deze deskundige beoordeling plaatsvindt in een geval waarin de vreemdeling bij zijn aanvraag met actuele medische stukken een begin van bewijs inbrengt dat de VBL voor hem geen adequate vorm van onderdak is omdat de benodigde medisch noodzakelijke zorg daar niet beschikbaar is. Wat betreft deze bewijslast sluit de rechtbank aan bij de rechtspraak over de vraag of er bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan verweerder van de vreemdeling niet mag vergen dat hij meewerkt aan vertrek. De rechtbank verwijst in dit verband naar het hiervoor in 9.5 overwogene. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat die beoordeling dan moet plaatsvinden vóórdat hij onderdak in de VBL aanbiedt, omdat dat onderdak immers mogelijk niet adequaat is. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder ook degene die vervolgens verantwoordelijk is voor het aanbieden van wél adequaat onderdak aan eiser, zoals beschermd wonen, omdat dit niet alleen medische zorg omvat, maar tevens onderdak.

Dat verweerder genoemde verantwoordelijkheden draagt, impliceert dat de vreemdeling jegens verweerder rechtsmiddelen kan aanwenden en niet, zoals verweerder ter zitting heeft gesteld, niet meer in handen heeft dan de mogelijkheid een tuchtklacht in te dienen tegen de arts van de huisartsenpost.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder niet in alle gevallen waarin de vreemdeling bereid is te werken aan zijn terugkeer kan volstaan met een aanbod van onderdak in de VBL. Onder bijzondere omstandigheden zal hij voorafgaand aan dit aanbod door een medisch deskundige onderzoek moeten laten doen, wat er eventueel toe kan leiden dat verweerder de vreemdeling een aanbod van onderdak elders zal moeten doen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:781](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 151

HvJEU, Conclusie A-G Y. Bot, 24-01-2019, C-720/17

Bilali tegen Oostenrijk.

Richtlijn 2011/95/EU 19

KWALIFICATIERICHTLIJN. Intrekking van de subsidiairebeschermingsstatus. Nationale wettelijke regeling die voorziet in intrekking van de status wegens een vergissing van het overheidsbestuur ten aanzien van de feitelijke omstandigheden.

1) Artikel 19 van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] verzet zich tegen een nationale wettelijke regeling als aan de orde in het hoofdgeding, op grond waarvan een lidstaat de subsidiairebeschermingsstatus kan intrekken wanneer de bevoegde nationale autoriteit een uitsluitend aan haar toe te schrijven vergissing heeft begaan ten aanzien van de omstandigheden op grond waarvan die bescherming is verleend.

2) In omstandigheden als aan de orde in het hoofdgeding, waarin het besluit houdende verlening van de subsidiairebeschermingsstatus in strijd met de rechtsregels en in het bijzonder in strijd met de in de hoofdstukken II en V van richtlijn 2011/95 vastgestelde toekenningscriteria is genomen en deze schending een beslissende invloed heeft gehad op de uitkomst van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, dient de lidstaat de subsidiairebeschermingsstatus in te trekken. Bij ontstentenis van uitdrukkelijke bepalingen in het Unierecht vallen de geldende procedurele voorschriften en voorwaarden voor intrekking van de subsidiairebeschermingsstatus wegens een door het overheidsbestuur begane vergissing, op grond van het beginsel van de procedurele autonomie van de lidstaten, onder de nationale rechtsorde, op voorwaarde evenwel dat het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel worden geëerbiedigd.

[ECLI:EU:C:2019:63](#)

JnB2019, 152

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 18-01-2019 (publ. 31-01-2019), NL18.20194

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Als uit uitspraak van de Afdeling, [ECLI:NL:RVS:2018:4131](#), moet worden geconcludeerd dat het interstatelijke vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië nog of weer onverkort opgeld doet, is die uitspraak in strijd met hogere jurisprudentie en dient de rechtbank die hogere jurisprudentie te volgen.

In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. In de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 19 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:4131](#)) is dit uitgangspunt bevestigd.

Anders dan kennelijk de Afdeling is de rechtbank echter van oordeel dat verweerder niet onkundig kan zijn van gebreken in de naleving van het gemeenschappelijke Europese asielstelsel (GEAS) door Italië. Dit is onder meer vastgesteld in het Tarakhel-arrest (EHRM 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland, nr. 29217 [[ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#)]). Verweerder heeft desgevraagd niet gesteld dat de situatie in Italië sinds het wijzen van dat arrest in positieve zin is veranderd. In de uitspraak van haar meervoudige kamer van 11 december 2018, nr. NL18.17455, [ECLI:NL:RBDHA:2018:14649](#), heeft de rechtbank overwogen dat mede uit open bronnen blijkt van nog andere gebreken dan waarvan het EHRM blijkens het Tarakhel arrest kon uitgaan. Dat brengt mee dat niet zonder meer ervan kan worden uitgegaan dat Italië de internationale verplichtingen volledig nakomt. Als uit de aangehaalde uitspraak van de Afdeling moet worden geconcludeerd dat het interstatelijke vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië nog of weer onverkort opgeld doet, is die uitspraak in strijd met hogere jurisprudentie en dient de rechtbank die hogere jurisprudentie te volgen. Voor de gevolgen van het feit dat het interstatelijke vertrouwensbeginsel niet zonder nadere onderbouwing aan een overdrachtsbesluit als het onderhavige ten grondslag kan worden gelegd, verwijst de rechtbank naar de overwegingen 4.3 en 4.4 van haar uitspraak van 11 december 2018.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:807](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 153

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 29-01-2019 (publ. 31-01-2019), NL19.460

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Rechtmatig verblijf door opschortende werking van beroep tegen terugkeerbesluit. Maatregel van bewaring op grond van artikel 59b, derde lid, van de Vw 2000 mist juiste wettelijke grondslag.

De rechtbank stelt voorts voorop dat het in de eerste plaats aan de wetgever is om nationale wetgeving in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het HvJ-EU. Daarnaast overweegt de rechtbank dat artikel 82, tweede lid (voor zover daarin mede

wordt bepaald dat gedurende de termijn voor het instellen van beroep geen sprake is van opschortende werking) en vierde lid, van de Vw 2000 geen ruimte laten voor richtlijnconforme interpretatie. Verweerder kan deze bepalingen evenwel wegens strijd met de Terugkeerrichtlijn buiten toepassing laten. Door deze bepalingen buiten toepassing te laten geldt op basis artikel 82, eerste lid, van de Vw 2000 de hoofdregel van opschortende werking ook voor het terugkeerbesluit van eiser. Verweerder kan door het buiten toepassing laten van artikel 82, tweede (voor zover daarin mede wordt bepaald dat gedurende de termijn voor het instellen van beroep geen sprake is van opschortende werking) en vierde lid, van de Vw 2000 dus de strijdigheid met de Terugkeerrichtlijn opheffen. Het terugkeerbesluit heeft dan wel schorsende werking tijdens de termijn voor het instellen van het rechtsmiddel en als dat is ingesteld, totdat daarop is beslist. In het asielbesluit heeft verweerder dit echter onvoldoende gedaan. Zo heeft verweerder onder de rechtsgevolgen van het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag als kennelijk ongegrond uitdrukkelijk opgenomen dat indien betrokkene beroep instelt tegen dit besluit, de rechtsgevolgen niet worden opgeschort en bij de rechtsmiddelen slechts gemeld dat indien betrokkene een verzoek om een voorlopige voorziening indient, de behandeling daarvan wel in Nederland mag worden afgewacht. Indien verweerder in voornoemd besluit onder het kopje "*rechtsgevolgen van het besluit*" het navolgende had overwogen, was dit mogelijk anders geweest. Zo had verweerder aldaar kunnen opnemen dat artikel 82, tweede lid, van de Vw 2000, voor zover daarin is bepaald dat de termijn voor het instellen van beroep geen opschortende werking heeft, buiten toepassing wordt gelaten wegens strijd met het Ghandi-arrest [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] dan wel, voor zover dat als bestuursorgaan niet mogelijk is, de rechter zal worden verzocht die bepaling in zoverre buiten toepassing te laten, als ook kunnen opnemen dat het beroep, voor zover gericht tegen de afwijzing van het asielverzoek, geen schorsende werking heeft en dat de vreemdeling daartoe een voorlopige voorziening moet indienen, waarbij tevens wordt vermeld dat als de vreemdeling dat doet hij ingevolge artikel 7.3, eerste lid, van het Vb 2000 de uitspraak op dit verzoek hier te lande mag afwachten, hij tot die tijd opvang behoudt en hij niet onder de werking van de Terugkeerrichtlijn valt. Hierdoor krijgt het beroep, voor zover gericht tegen het terugkeerbesluit, opschortende werking en is hiermee materieel door verweerder voldaan aan het arrest Ghandi en de beschikking in de zaak C. J. en S. [[ECLI:EU:C:2018:544](#)]. Nu in dit geval verweerder dit heeft nagelaten mist (de verlenging van) de maatregel van bewaring op grond van artikel 59b, derde lid, van de Vw 2000 de juiste wettelijke grondslag.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:810](#)

[Naar inhoudsopgave](#)